

„Tvoje myšlienky budú stáť pevne“

34

„Od slávy k sláve“

Rozvoj charakteru je vraj tá najdôležitejšia práca, aká bola kedy ľudom zverená. Nasledujúcu hodinu budeme skúmať svoju výsadu i zodpovednosť pri nadobúdaní charakteru, aký má Kristus. Pripojte sa k nám v tomto pôsobivom cykle osobnej obnovy, keď nás kazateľ Stephen Wallace povedie „Od slávy k sláve“.

Nádherná, jednoduchá, ale hlboká pieseň. V tom skutočne spočíva naša úloha spolupráce, je tak? „Obráťte oči na Ježiša.“ „**Hľadieť na Ježiša**“ {Žid 12,2} – o tom to celé je. Pamätáte sa na to sloveso preložené ako „**hľadiac**“? Ako znie v gréčtine? „Apo,“ čo znamená od, a „horao,“ čo znamená uprene hľadiet'. Keď si ich dáte dokopy, dostanete „aphorao,“ čo znamená odvrátiť sa od všetkého a upriamiť vašu myseľ, alebo oči vašej mysle na Ježiša. Spomínate si, v gréčtine je to v prítomnom činnom čase, čo znamená, že to musíme čo? Robiť neustále, neustále.

A len keď sa to naučíme, milí priatelia, len vtedy môžeme prežiť to stále víťazstvo nad pokušením, či ten ustavičný rast do podoby Kristovho charakteru. Nie je to dobrovoľné. Je to absolútne nevyhnutné. Niet cesty, ako by sme sa sami mohli zmeniť od slávy k sláve. No ani Duch Svätý nás nemá ako zmeniť, ak nespolupracujeme a nehľadíme na slávu Pánovu. Hľadiet' na Krista – o tom to celé je.

Keď sme dospeli k dost' náhlivému záveru nášho predchádzajúceho štúdia, poukázali sme na to, že **hľadieť na Krista v podstate, najpraktickejšie a najzrozumiteľnejšie znamená študovať Jeho život, ako je zjavený v Jeho Slove.** {6BC 1098.1} Správne? Milí priatelia, preto si proste musíme, musíme urobiť čo? Urobiť si čas. Všimnite si, že som nepovedal „*nájst' si čas,*“ ale čo? Urobiť si čas. Je to otázka priorit, však? No tak, priznajme si to. Je to otázka priorit a trvám na tom, že pre kresťana niet vyššej priority, ako hľadiet' na Krista, čiže študovať Jeho život, ako je zjavený v Jeho Slove. Preto si musíme urobiť čas na osobné, zmysluplné štúdium Biblie. A každý hovorí: {Amen.}

Modlím sa, aby ste o tom boli úplne presvedčení a usvedčení, milí priatelia, a že teraz budete robiť vhodné rozhodnutia, čo sa týka vášho denného rozvrhu. Musíte, ak máte byť zmenení a stať sa účinnými svedkami Kráľa a spôsobilými občanmi Jeho Kráľovstva. Áno, áno.

No, musíme ísť ďalej a pouvažovať o ďalšom, veľmi dôležitom princípe budovania kresťanského charakteru. Je tu jeden citát, ktorý som s vami kvôli času nezdieľal, no teraz sa oň s vami musím podeliť. No skôr ako zjdem do inšpirovaného materiálu, ubezpečme sa, že nám pri Jeho pochopení pomáha ten istý Duch, ktorý ho inšpiroval. Amen? {Amen.} Je to Duch Pravdy, Svätý Duch. Je nám daný, ak oňho požiadame. „**Proste a bude vám dané.**“ {Mat 7,7} Nemôžete urobiť nič, aby ste si to zarobili, či zaslúžili. Chvála Bohu, že všetky Jeho dobré a vzácne dary nám svojím životom a smrťou vyslúžil Ježiš, a teraz sú nám dostupné ako bezplatný dar. Môžeme ich prijať jedine tak, že o ne požiadame, lebo Boh nikdy nikomu nič nevnučuje. Celá nebeská ekonomika funguje podľa jednoduchého princípu: „**Proste a bude vám dané.**“ Pokľaknite so mnou, prosím, a prosme o vyliatie Božieho Ducha. Keď sa budete modliť za seba, prosím, proste aj za mňa.

Otec v nebesiach, aká je to vzácna príležitosť zhromaždiť sa dnes popoludní v tichu tejto svätyne, aby sme študovali Tvoje Slovo. Otec, neodvažujeme sa však napredovať v hľadaní poznania pravdy, ktorá mení život, pravdy, ktorá je v Ježišovi, ak Ťa najskôr nepožiadame o Ducha Pravdy, Ježišovho Ducha. Prosím vylej toho Ducha na nás. Vylej ho zvlášť na mňa prosím, lebo ho potrebujem viac než ostatní.

Som len hlinená nádoba, som len hriechom poškodený smrteľník a budeš musieť urobiť zázrak, ak mám byť schopný hlásať pravdu v určitej miere presnosti a krásy. Prosím, urob ten zázrak skrze Ducha Pravdy. Úplne sa zmocni mňa, tela, mysle a ducha. Ved' moje myšlienky a moje slová, daj mi povedať to, čo chceš Ty, nič viac a nič menej, prosím. Dotkni sa mojich úst uhlíkom. A nech to, čo Ty cezo mňa povieš, nájde vnímavé srdcia, mysle a poddajné vôle, aby to zmenilo životy. Toto je mojou modlitbou v Ježišovom mene. Amen.

Ak si spomínate, na záver dnešného ranného štúdia som vás varoval, že pri pohľade na Krista vás namiesto vášho vlastného povahového rastu a rozvoja **budú stále viac ohromovať vaše vlastné charakterové chyby a nedostatky.** {SC 64.2} Sme v tom všetci zajedno? Pozrite, v celom Písme tí, čo boli Kristovi najbližšie a videli najplnšie Jeho slávu sú tí, čo zarážajúco vyznávali svoju vlastnú nedostatočnosť, svoje vlastné chyby, slabosti a nedostatky. Napríklad, keď Mojžiš videl slávu na vrchu Sinaj, aký to malo dopad na jeho tvár? Žiarila tak jasne, že deti Izraela nemohli vydržať hľadieť na ten odraz. Otázka: Uvedomoval si to však Mojžiš? Je veľmi zaujímavé, že nie, a Písmo na to vyslovene poukazuje. **2. Mojžišova 34,29: „A stalo sa, keď schádzal Mojžiš z vrchu Sinaj, (a dve dosky svedectva v ruke Mojžišovej, keď schádzal z vrchu), že nevedel Mojžiš o tom, že sa skveje koža jeho tvári, pretože hovoril s ním Boh.“** Nevedel o tom. Prečo na to Písmo poukazuje? Lebo nám dáva duchovné podobenstvo, milí priatelia. Ak hľadáme na Božiu slávu, zmení nás to. Budeme ju odrážať, no nevedomky.

Pamätáte sa, ako to vyjadruje inšpirácia? V predošlom výroku z **Bible Commentary, zv. 6, str. 1097: „Nebadateľne pre nás...“** Čo to znamená „**nebadateľne pre nás**“? Že si to nevedomujeme. **„Nebadateľne pre nás sa deň za dňom meníme, takže naše cesty a vôľa sa menia na cesty a vôľu Krista, na krásu Jeho charakteru. Tak rastieme v Kristovi a nevedome odrážame Jeho obraz.“** Uvedomujú si to všetci ostatní, ale my nie.

Čo si uvedomujeme? Keď Izaiáš zazrel záblesk slávy, čo povedal? **Izaiáš 6,5: „Beda mne, lebo zahyniem, pretože som človek nečistých rtov a bývam prostred ľudu nečistých rtov; beda mne, lebo moje oči videli Kráľa Hospodina Zástupov!“** Viete, keď zazrel záblesk Božej slávy, mal o sebe veľmi skromnú mienku, však? A čo Daniel? **Daniel 10,8** z verzie kráľa Jakuba: **„Ja som zostal samotný a videl som to veľké videnie, ale nezostalo ani vo mne sily, a moja krása zmenila sa pri mne a porušila...“** „**Moja krása,**“ to, čo je na mne najlepšie a najobdivuhodnejšie, sa pri porovnaní s nekonečnou dokonalosťou Kristovho charakteru, ktorú som zahliadol zmenila a porušila. Priatelia, dajte si povedať. Bude vás pokúšať myšlienka, že ste horší, nie lepší. No buďte prosím pokojní, nie ste horší. Vy ste vždy boli takí zlí. Jasné? Vždy ste boli takí zlí. Teraz len zisťujete, aké to v skutočnosti vždy bolo, len ste boli v samospravodlivosti, v sebaklame. Nie je vari práve toto postavenie a stav Laodicey? Myslíme si, že sme akí? No tak: že sme **„bohatí a zbohatli sme a nepotrebuje nikoho, a nevieme, že sme biedni i mizerní na poľutovanie i chudobní i slepí i nahí.“** {Zj 3,17} Bože, pomôž nám vyjsť z našej samospravodlivosti, z nášho sebaklamu. Počujem „amen“? {Amen.}

Nebude to pohodlná skúsenosť, postaviť sa tvárou v tvár realite. Ale, priatelia moji, je to nevyhnutná skúsenosť. Amen? A keď to objavíte, prosím, nenechajte sa odradiť. Chcem povedať: chvála Bohu za to objavenie. Musíte to objaviť, ak sa tým vy a On máte zaoberať. Jasné? Vyznajte mu to a nárokuje si na Jeho zaslúbenie: **„Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a,**“ čo? „...očistil nás od každej nepravosti.“ {1 Ján 1,9}

Ale potom s Ním pri očisťovaní spolupracujte tak, že nebudete hľadieť na problém, ale na riešenie. Práve som tu povedal niečo veľmi dôležité. Viete, čo často robíme, keď vo svojom živote objavíme problémy? Ó, my sme takí svedomití: rozhodneme sa, že s tým problémom budeme niečo robiť. No tak, priznajte to so mnou. Takže sa dáme do práce, boríme sa s tým problémom, zápasíme s ním, a skončíme s oveľa väčším problémom, než s akým sme začali. Prečo? Lebo pozeraním sa meníme.

Ak sa zameriavate na svoj problém, na čo hľadáte? Na problém. A ako skončíte? S ešte horším problémom. No tak, už ste to zažili, však? Niekedy to tak robíme – tak svedomito, síce neznalo, ale svedomito. Takže, čo by sme mali robiť? Odtrhnúť zrak od problému a uprieť ho na riešenie. **Hľadáme na Baránka {Ján 1,29}** a vzhliadajúc k Nemu sme menení mocou Ducha Svätého. Duch Svätý rieši problém tým, že ho nahrádza opačnou čistotou, ktorá je v Ježišovi. Amen? Pochopili ste to? Najlepším spôsobom spolupráce teda nie je zameriavať sa na problém, ale prosiť Boha o odpustenie zaň, a potom sa zamerať na dobrú vlastnosť v Ježišovi, ktorá je opakom toho problému. Mocou Ducha Svätého sa On bude zaoberať tým problémom tak, že bude rozvíjať jeho opačnú dobrú vlastnosť v Kristovi. Je vám to jasné? Je to veľmi dôležitý koncept. Chcel som sa s vami oň podeliť dnes ráno, ale nebol čas.

Tu je vzácne zaslúbenie, o ktoré sa s vami tiež musím podeliť. Citát z Desire of Ages {Túžba vekov}, str. 302, dole naspodku. **Desire of Ages {Túžba vekov}, str. 302: „Blahoslavení, ktorí lačnejú a žízni po spravodlivosti.“ {Mat 5,6} Pocit nehodnosti povedie srdce k hladu a smädu po spravodlivosti, a táto túžba nebude sklamaná. Tí, ktorí prijímajú Ježiša do svojho srdca“** – tí, ktorí robia čo? „...ktorí prijímajú Ježiša do svojho srdca, poznajú Jeho lásku. Všetci, čo túžia niest' podobu Božieho charakteru, budú uspokojení.“ Počujem „amen“? {Amen.} „**Duch Svätý nikdy nenechá bez podpory dušu, ktorá,**“ čo? „... hľadá na Ježiša. **On berie Kristove veci a odhaľuje ich človeku. Keď... Keď je zrak upretý na Krista, Duch Boží neprestane pracovať, pokiaľ duša nie je v súlade s Jeho obrazom.**“ No nie je to vzácne zaslúbenie? „**Duch Boží neprestane pracovať, pokiaľ duša nie je v súlade s Jeho obrazom.**“ Aká je však podmienka? Všetky Božie zaslúbenia sú niečím podmienené. Keď – keď čo? „**Keď je zrak upretý na Krista.**“ Milí priatelia, je absolútne nevyhnutné, aby sme sa naučili „aphorao“ – **odvracať našu myseľ od všetkého ostatného a zamerať ju, upriamiť ju na Ježiša. {Žid 12,2}**

Dobre, potrebujeme sa zamerať ešte na jeden princíp budovania charakteru. Rád ho nazývam zákon vzájomného ovplyvňovania. Zákon čoho? Vzájomného ovplyvňovania. Čo vo svete je ten zákon vzájomného ovplyvňovania? Nuž, práve to potrebujeme z Božej milosti pochopiť. Prosím pochopte, že náš charakter neformuje len duševný vstup, čiže to, na čo hľadáme, ale aj duševný výstup, a síce to, ako sa správame. Pochopili ste, ako v tom uspieť? Zopakujem to: Náš charakter neformuje len duševný vstup, čiže to, na čo hľadáme, ale aj duševný výstup. Čo je to duševný výstup? Je to naše správanie, čiže to, čo hovoríme a robíme. Nuž a dôvodom, prečo náš duševný výstup formuje náš charakter je práve ten zákon vzájomného ovplyvňovania. Čo v tomto svete chápeme pod tým zákonom vzájomného ovplyvňovania?

Čo znamená slovo vzájomný? Obojsmerný, obojsmerný. Viete, obojsmerný motor je taký, ktorého piest sa hýbe ako? Dozadu a dopredu, na rozdiel od motora s rotujúcimi piestami, ktoré sa pohybujú dookola. Vzájomný = obojsmerný. Prosím pochopte, že existuje vzájomné ovplyvňovanie, inými slovami obojsmerné ovplyvňovanie medzi našimi myšlienkami a pocitmi, a našimi slovami a skutkami. Sme v tom zajedno? Dajte mi prosím vedieť, či tomu rozumiete. Potrebujem spätnú väzbu. Existuje obojsmerné, vzájomné ovplyvňovanie medzi našimi čo? Našimi myšlienkami a pocitmi. O čom hovoríme, trieda? **Myšlienky a pocity dohromady? O charaktere. {5T 310.1}** Existuje obojsmerný vplyv medzi našimi myšlienkami a pocitmi, a našimi slovami a činmi, čiže naším správaním. Práve preto duševný výstup, t.j. správanie, priamo a dramaticky vplýva na rozvoj nášho charakteru, a to kvôli zákonu vzájomného ovplyvňovania. Všetci rozumieme, že naše správanie je ovplyvnené našimi myšlienkami a pocitmi. No koľkí nechápu, že naše myšlienky a pocity sú následne ovplyvňované našimi slovami a činmi, naším správaním. K čomu dochádza? Ku vzájomnému ovplyvňovaniu.

No a presne tento princíp je tým predpokladom, z ktorého vychádza zaslúbenie, ktoré si prečítame. Mimochodom, aké sú **všetky Božie zaslúbenia? Podmienené. {2SAT 195.5}** A aká je podmienka? Poslušnosť Božím princípom, Božiemu zákonu, a to preto, milí priatelia, lebo **požehnania sú naše len v poslušnosti. {RH, 28. január 1875, ods. 16}** Počuli ste, čo som práve povedal? Je to rozhodujúci koncept. Zopakujem ho: Požehnania sú naše len v čom? V poslušnosti. Viete, toľkí z nás si

myslia, že Boh nás požeňuje ZA poslušnosť. Je to pravda? Nie, požeňuje nás V poslušnosti. Požeňovanie spočíva v poslušnosti. Pochopili ste to? Je to kľúčový koncept. Zopakujem ho: Požeňovanie spočíva v čom? V poslušnosti. Boh vás nepožeňuje ZA poslušnosť, ale požeňuje nás tým, že nás uschopňuje poslúchať a zožať požeňovanie obsiahnuté v poslušnosti. Je v tom rozdiel? To si píšete, že je, a veľký.

Tiež prosím pochopte, že v neposlušnosti je obsiahnuté utrpenie. Boh vás netrestá ZA neposlušnosť, trestáte sa sami V neposlušnosti. No tak, potrebujem odozvu, rozumiete tomu? Zase sa na mňa len pozeráte. Sami na seba privádzame trest neposlušnosťou, lebo si volíme žiť mimo toho kanála požeňovania. Kanálom požeňovania je život poslušnosti, lebo požeňovanie spočíva v poslušnosti. Práve preto sú všetky Božie zaslúbenia podmienené, a podmienkou je vždy poslušnosť, lebo zaslúbenia sú zabezpečením o požeňovaní. No môžete mať požeňovania, ak neposlúchate? Nie, lebo požeňovanie spočíva v poslušnosti. Povedal som to isté niekoľkokrát, ale dúfam, že je to jasné.

To zaslúbenie, ktoré si prečítame, sa nachádza v **Prísloví 16,3**, a z tohto verša si zoberieme aj názov dnešného štúdia – zakladá sa na tomto zákone vzájomného ovplyvňovania. Pozorne počúvajte: **„Uvaľ na Hospodina svoje diela...“** O čom tu hovoríme? **„Uvaľ na Hospodina svoje diela.“** To je správanie. Sú to vaše slová a činy. Je to duševný výstup, dobre? **„Uvaľ na Hospodina svoje diela, a,“** čo sa stane? Čo sa stane? **„... tvoje myšlienky budú,“** čo? **„... stáť pevne.“** Čo to znamená **„stáť pevne“**? Byť posilnený, povzbudený, utvrdený, pevný. Dobre? Znamená to byť stálym. Ak teda chceme mať správne myšlienky, myšlienky ako Kristus, a byť v tom stálymi, čo musíme robiť? Musíme zveriť naše skutky vláde Ježiša Krista. Pretože ak naše správanie nie je také ako Kristovo, neupevní myšlienky a pocity, aké má Kristus. Je vám to jasné? Kvôli tomuto zákonu zvanému ako? Zákon vzájomného ovplyvňovania.

Citát zo **Signs of the Times {Znamená doby}, 14. november 1892: „Každodenné skutky života určujú rozmer a formu našich sklonov a charakteru...“** Pozrite, zjavujú veľa o tom, čo sa deje tu hore. No nerobia len to, čo ešte robia? Čítam ďalej: **„Návyky v reči a charakter našich skutkov nás formujú.“** Inými slovami, naše myšlienky a pocity nielenže ovplyvňujú naše slová a činy, ale tiež naše slová a činy na oplátku ovplyvňujú naše myšlienky a pocity, formujú nás. Chápete to? Tu je ďalší citát. **Testimonies {Svedectvá}, zv. 4, str. 657: „Každý čin v živote...“** Čo k tomu patrí, milí priatelia? Sú to všetky naše slová a skutky. **„Každý čin v živote, nech je akokoľvek nedôležitý vplýva na formovanie charakteru. Dobrý charakter je vzácnejší ako svetský majetok, a jeho formovanie je to najušľachtilejšie, čím sa človek môže zaoberať.“** A nielen najušľachtilejšie, **ale aj najdôležitejšie. {Ed 225.3}**

Dobre. Čo chcem teraz urobiť – aby sme, dúfam, pochopili tento zákon vzájomného ovplyvňovania – chcel by som ho aplikovať na činy najaktívnejšieho údu ľudského tela, a ktorý je to ten najaktívnejší úd ľudského tela? Jazyk. Viete to. Ktorý úd ľudského tela je najaktívnejší? Jazyk. A moji milí priatelia, tento zákon vzájomného ovplyvňovania má osobité a zvláštne uplatnenie pri skutkoch jazyka, ktoré sú lepšie známe, ako naše „slová“. Aplikujte teraz so mnou tento princíp na skutky jazyka. Skutky jazyka sa musia odovzdať Pánovi, ak sa majú upevniť správne myšlienky. Počuli ste, čo som povedal? Skutky jazyka sa musia odovzdať Pánovi, ak sa čo? Ak sa majú upevniť správne myšlienky. Presne pre toto sa Dávid modlí... Čo je jeho modlitbou? **„Nech sú príjemné slová mojich úst a,“** čo ešte? **„...to, čo myslí moje srdce, pred tebou, Hospodine, moja skalo a môj vykupiteľu!“ {Ž 19,15}** Prečo sa modlí, aby bolo oboje príjemné? Kvôli zákonu vzájomného ovplyvňovania. Jedno nemôže byť príjemné, ak to druhé nie je príjemné, lebo sa navzájom dramaticky ovplyvňujú. Amen? Skutky jazyka musia byť pod vládou Ježiša Krista, ak majú byť myšlienky podobné Kristovi, priatelia.

Teraz mi to dovoľte vysvetliť a ilustrovať. Existuje cesta, dobre, nazvime ju cesta vplyvu, ktorá vedie z mozgu k jazyku, alebo od myšlienok k slovám, podľa toho, či hovoríte o orgáne, alebo o jeho

funkcii. Dobré? Cesta nazvaná ako? Cesta vplyvu. Všetci ľahko rozpoznáme smer premávky vplyvu z mozgu k jazyku, od myšlienok k slovám. Písmo to u **Lukáša 6,45** podáva takto: „**Lebo čím je preplnené srdce, to,**“ čo? „... **to hovoria jeho ústa... Dobrý človek z dobrého pokladu svojho srdca vynáša dobré, a zlý človek zo zlého pokladu svojho srdca vynáša zlé; lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.**“ To je smer premávky vplyvu z mozgu k jazyku, od myšlienok k slovám. Lenže, priatelia, pochopte tu niečo veľmi dôležité. Táto cesta vplyvu od mozgu k jazyku, čiže od myšlienok k slovám je obojsmerná. Aká je? Je to obojsmerná ulica, a vplyvná premávka smerujúca opačným smerom je práve taká hustá. Práve tak priamo a dramaticky ako naše myšlienky ovplyvňujú naše slová, tak naše slová na oplátku ovplyvňujú naše myšlienky. Je to vzájomné ovplyvňovanie, obojsmerné ovplyvňovanie. Musím tento bod objasniť a podčiarknuť. Je kľúčom k celému štúdiu.

Počúvajte. **Desire of Ages {Túžba vekov}, str. 323**, citujem: „**Slová sú náznakom toho, čo je v srdci. Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.**“ **Slová sú však niečím viac, než len náznakom charakteru; majú totiž moc aj spätne reagovať na charakter. Ľudia sú pod vplyvom svojich vlastných slov.**“ Zhodneme sa v tom všetci? Drahé sestry, zahŕňa to aj vás – slovo „*ľudia*“ je tu použité všeobecne. Veru áno. My všetci sme pod vplyvom našich vlastných slov. Koľkí z nás sú prosím ovplyvnení? Všetci.

Aký je rozsah toho vplyvu? Počúvajte: **Signs of the Times {Znamená doby}, 1. marec 1905:** „**Všetci,**“ – koľkí, trieda? „**Všetci sú do značnej miery,**“ – do akej miery? „... **do značnej miery pod vplyvom svojich vlastných slov. Vyjadrujú zmýšľanie, vyjadrené v ich slovách. Takto je vláda jazyka úzko spätá s osobným náboženstvom. Mnohých vedú ich vlastné slová k viere, že nesprávny smer je správny. Myšlienky sú vyjadrené slovami a slová reagujú na myšlienky,**“ – čo tu vidíte? Vzájomné ovplyvňovanie. „**Myšlienky sú vyjadrené slovami a slová reagujú na myšlienky a produkujú ďalšie slová. Ten vplyv cítiť nielen u samotného človeka, ale aj u druhých.**“

Priatelia, aký veľký je tento vplyv? Je taký veľký – počúvajte ma – je taký veľký, že ak niečo hovoríme dostatočne, hoci spočiatku veľmi dobre vieme, že to nie je pravda, môžeme nakoniec sami uveriť tomu, že to pravda je. Veru môžete to urobiť, kvôli tomuto mocnému zákonu vzájomného ovplyvňovania. Keď príde na budovanie charakteru, priatelia, tak tu nehovoríme len o niečom náhodnom, alebo nedôležitom. Hoci ľudia tomuto princípu vo všeobecnosti nerozumejú, je mocný a jeho potenciál, buď nám pomôcť, alebo prekážať v budovaní Kristovho charakteru je obrovský, podľa toho, či ho používame alebo zneužívame. Počuli ste, čo som povedal? Prosím, naučte sa, ako ho nezneužívať, ale používať, a zožať požehnanie obsiahnuté v poslušnosti tomu princípu. To je našim cieľom.

No, vari jedno z najlepších a najjasnejších citátov na tento princíp nájdeme v Ministry of Healing, str. 251. Chcem sa oň s vami podeliť. **Ministry of Healing, str. 251.** Citujem: „**Existuje prírodný zákon,**“ – tu sa musím zastaviť. Čo je to? **Prírodný zákon.** Aký prírodný zákon tu máme?

Už sme to robili, ale musím to urobiť znovu. {Kazateľ pustí pero.} Robí gravitačný zákon rozdiely medzi ľuďmi? Nie. Rozlišuje osobnú vieru? Nie. Osobné preferencie? Nie. Funguje stále, či sa vám to páči, alebo nie, či tomu veríte, alebo nie, bez ohľadu na to, kým ste, je to zákon. Sme v tom všetci zajedno? A teraz počúvajte: je tu zákon, existuje zákon, ktorý vždy funguje.

„**Existuje prírodný zákon, ktorý hovorí, že naše myšlienky a pocity sú,**“ čo? „**povzbudené a posilnené...**“ Čo to znamená? „**Stáť pevne**“ – to slovo, ktoré máme v našom kľúčovom texte. {Prís 16,3} „**Existuje prírodný zákon, ktorý hovorí, že naše myšlienky a pocity sú povzbudené a posilnené, keď ich vyslovíme.**“ Ó, počuli ste to? „**Kým slová vyjadrujú myšlienky, je tiež pravdou to, že myšlienky nasledujú slová.**“ Čo to tu máme? Vzájomné ovplyvňovanie. „**Kým slová vyjadrujú myšlienky, je tiež pravdou to, že myšlienky nasledujú slová. Ak...**“ Počúvajte, počúvajte! „**Ak by sme viac rozprávali o našej viere, a viac sa tešili požehnaniam, ktoré vieme, že máme – veľkú milosť a lásku Božiu – mali by sme viac viery a väčšiu radosť.**“ Počujem „amen“? {Amen.} Milí priatelia,

vždy, keď slovné vyjadríte vašu vieru, ako podľa zákona vzájomného ovplyvňovania nakoniec skončíte? S ešte väčšou vierou. Vždy, keď slovné vyjadríte svoju radosť, ako podľa zákona vzájomného ovplyvňovania nakoniec skončíte? S ešte väčšou radosťou. **„Žiadny jazyk“** – čítam ďalej – **„Žiadny jazyk nemôže vyjadriť a myseľ žiadneho smrteľníka pochopiť požehnanie, ktoré plynie z uvedomenia si Božej lásky a dobroty. Už tu na zemi môžeme ako studnička, ktorá nevysychá, prežívať radosť, pretože je napĺňaná prameňmi, ktoré plynú z Božieho trónu.“** Fíha! Vidíte, aký potenciál má tento zákon, aby nás požehnal v našej kresťanskej skúsenosti? Vidíte jeho potenciál?

Lenže, priatelia, musím vás varovať. Rovnako ako je v ňom potenciál pomôcť nám, ak ho použijeme správne, je v ňom aj jeho potenciál prekážať nám, ak ho zneužijeme. Teraz si vypočujte o oboch v nasledujúcom citáte. Citát z **Mind, Character and Personality, zv. 2, str. 579: „Čím viac hovoríte o viere, tým viac jej budete mať.“** Všimnite si prosím, aké je to definitívne. **„... tým viac viery,“** čo? **„... budete mať.“** Je to neisté? Nie, nie je, je to istá vec! Prečo? Prečo? Prečo je to istá vec? Lebo je to zákon. Je to zákon. Ak hovoríte o viere, podľa zákona vzájomného ovplyvňovania budete mať viac viery. Používajte ten zákon, milí priatelia. Je to obrovské požehnanie, ak to urobíte. No majte sa na pozore! Vypočujte si o jeho potenciáli škodiť a brzdiť. **„Čím viac“** – čítam ďalej – **„Čím viac premýšľate o prekážkach, hovoríte druhým o svojich skúškach a rozvádzate ich, aby ste získali súcit, po ktorom prahnete, tým viac prekážok a skúšok budete mať.“** **„... tým viac prekážok a skúšok,“** čo? No tak, čo? **„... budete mať.“** Podľa zákona platí, že ak hovoríte o svojich prekážkach a skúškach, tým viac prekážok a skúšok budete mať.

Priatelia, viete, som plne presvedčený o tom, že mnohí z nás škodia viac svojej kresťanskej skúsenosti a svojmu budovaniu charakteru svojimi vlastnými jazykmi, než čímkol'vek iným. Nariekame, stonáme, lamentujeme a sťažujeme sa a hovoríme o všetkých našich skúškach a všetkých našich súženiach a všetkých svojich prekážkach – a podľa zákona robíme čo? Sami seba robíme ešte sklúčenejšími a malomyseľnejšími.

Viete, musím vám povedať jeden príbeh. Skrátim ho. Mal som prednosť zastupovať jedného učiteľa Biblie, ktorý vypadol zo zdravotných dôvodov. Musel som na štvrtý rok prevziať všetky jeho triedy, bolo ich šesť. V ten prvý deň som prišiel do školy celý dychtivý, že budem užitočný a budem mať na študentov pozitívny vplyv. Spomínam si, že ku mne podišla vo vstupnej hale, keď som išiel do triedy. Volajme ju Susie. Mala ten pretiahnutý, vlečúci sa, smutný výraz na tvári, akoby stratila posledného priateľa, a celé moje srdce s ňou súcitilo. To úbohé dievča bolo zjavne smutné a nešťastné, proste naozaj utrápené. Povedala mi: *„Vy ste ten nový učiteľ Biblie?“* Ja na to: *„Áno.“* Odvetila: *„Chcem s vami hovoriť.“* Súhlasil som: *„Iste, Susie. Príd' cez prestávku do mojej kancelárie.“* Dal som jej čas. A skutočne, ona tam bola. Otvorila dvere, pozval som ju dnu a spustila.

Rozhovorila sa o všeličom možnom, čo bolo v jej mladom živote smutné, bezútešné a nešťastné. Ako som ju počúval, zišlo mi na um: *„To je ale úbohé dieťa.“* A potom, keď som počúval ďalej, došlo mi, že kopa z toho, čo vraví, nie je skutočná. Pre ňu to bola skutočnosť, ale vravela veci ako napríklad: *„Všetci moji učitelia sa ma snažia nechať prepadnúť.“* Jej učiteľov som náhodou poznal, a vedel som, že to nie je pravda, ona však bola presvedčená o tom, že to tak je. A bola taká sklúčená, že sa rozplakala, kým mi to vykladala. To ma nemalo prekvapiť. To je zákon vzájomného ovplyvňovania v praxi. Viete, chcel som jej pomôcť, tak som jej predkladal návrhy, a ona na to: *„Viete, to som skúšala, ale u mňa to nefunguje.“* Prešla celá hodina a my sme sa nikam nedostali. Napokon som jej povedal: *„Vieš, Susie, musíme sa stretnúť ešte raz. Príd' zajtra o tomto istom čase. Budem tu.“* Na rovinu poviem, že bolo pre mňa trochu náročné, aby som ju pozval, lebo to bolo tak strašné zlyhanie. No myslel som si, že by som mal.

Ďalší deň prišla, presne načas. Samozrejme som dúfal, že sme už prešli všetko to negatívne, viete, že sme sa o to postarali a teraz by sme pokračovali s niečím pozitívnym. No, nie. Nie. Vypočul som si

ešte len polovicu, a tak znovu spustila a ja som sa ju naďalej skúšal prerušovať nejakými nádejnými návrhmi, nájsť niečo prospešné, čo by mohla urobiť. „*Nie, mne to nefungovalo, skúšala som to. U mňa to nebude fungovať.*“ Odišla znovu s plačom a bol som skutočne deprimovaný. Bol som deprimovaný. Chcem tým povedať, že sme sa zase nikam nedostali. A tak som zobral odvalu a povedal som jej: „*Vieš, Susie, musíme sa zísť znovu, vráť sa zajtra.*“ Bolo ťažké povedať jej to, ale v ten večer som sa vrátil a hovoril som o tom s Pánom. Povedal som: „*Pane, nepomáham tomuto úbohému dieťaťu. Zúfalo potrebuje pomoc. Čo by som mal robiť?*“ A On mi dal plán.

Ďalší deň, presne načas zaklopala na dvere, otvorila a skôr kým mohla vôbec niečo povedať, pozbieral som všetku autoritu nového učiteľa Biblie na škole, pozrel som sa jej rovno do očí a povedal: „*Susie, ani jedno slovo, ani jedno slovo od teba ohľadne tvojich problémov, až kým mi nepovieš niečo, čo ťa robí šťastnou a za čo si vďačná.*“ Trochu ju to vyľakalo. Vedela, že som to myslel vážne. Povedal som: „*Vitaj, vojdí a sadni si, ale ani jedno slovo o tvojich problémoch, kým mi nepovieš niečo, aspoň jednu vec, ktorá ťa teší a za ktorú si vďačná.*“ Sadla si, ja tiež, a čakal som, že mi niečo povie, lebo som vedel, že so mnou chce hovoriť o svojich problémoch. Nevedela na nič prísť a – Pán jej žehnaj – pozoroval som ju, kým si lámala hlavu, aby niečo vymyslela, niečo, čo ju robí šťastnou. Pozerala do zeme, potom do stropu, na steny...Pátrala vo svojej mysli po niečom, za čo je vďačná a nevedela na nič prísť. Pán jej žehnaj. Toto sa vám môže stať, priatelia, ak zneužívate tento zákon. Nevedela vyhútať nič, a po celý ten čas v mojej kancelárii mlčala. Nakoniec som jej povedal: „*Vieš, Susie, musím svoj čas využiť. Idem opravovať písomky a keď na niečo prídeš, povieš mi to, a ja ti budem venovať plnú pozornosť.*“ Po celý čas som opravoval písomky a ona tam ticho sedela. Pri odchode som jej navrhol: „*Vieš, Susie, zajtra môžeš prísť znovu, ale aj na zajtra platí to isté: ani jedno slovo o tvojich problémoch, kým mi nepovieš niečo, za čo si vďačná.*“

Nasledujúci deň už neprišla a mal som z toho zlý pocit. Bol som v pokušení povedať: „*Môžeš prísť a pohovoríme o...*“ No rozhodol som sa nepoľaviť. Vždy, keď som ju videl, povedal som: „*Susie, príď kedy chceš, ale musíš mi povedať niečo, za čo si vďačná.*“ A naširoko som sa usmieval. Povedal som o tej skúsenosti svojej žene, a keď som bol doma, niekto zavolať. Manželka to zdvihla a podala mi slúchadlo so slovami: „*Myslím, že je to Susie.*“ Zobral som telefón a povedal: „*Susie, to isté platí aj cez telefón. Ani jedno slovo, ani jedno jediné o tvojich problémoch, kým mi nepovieš niečo, za čo si vďačná.*“ Ticho. Počul som, ako dýcha a posmrkáva, ale nič.

Nakoniec, Pán jej žehnaj, nakoniec predsa len s niečím prišla. Viete, je to dávno, nespomínam si presne, čo to bolo, ale niečo veľmi všeobecné. No chňapol som po tom a začal som ju povzbudzovať, skúmať dôsledky a následky tej jednej veci, a viete, pri tom rozhovore sme sa vôbec nedostali k jej problémom. Hovorili sme len o naozaj živých požehnaniach, z ktorých sa to dieťa tešilo každý deň. Navrhol som: „*Vieš, Susie, chcem, aby si zajtra prišla ku mne do kancelárie a povedala mi niečo ďalšie, z toho si šťastná.*“ A ona na to: „*Dobre, prídem.*“ Už sa cítila lepšie.

Vošla a ďalší deň sme sa bavili o jej požehnaniach. O jej požehnaniach. Viete čo, bol som tam len jeden štvrtýrok, ale videl som, ako sa v Susienom živote odohrávali načisto pozoruhodné veci. Stal sa z nej iný človek len preto, že tento zákon začala používať, a prestala ho zneužívať. Viete, **väčšina jej problémov bola čisto vymyslená.** {MH 241.2} Vytvorila si ich tým, že sa zameriavala na negatívne veci a hovorila o nich, a stalo sa to pre ňu nerealisticky negatívnym. Všetko bolo také.

Samozrejme, že nemala žiadnych priateľov, lebo bola ako taký temný, deprimujúci oblak, s ktorým nechcete tráviť čas a nikto sa nechce ťahať s niekým takým. Tak si vytvárala situácie, ktoré si predstavovala tým, že sa stávala deprimovanou, takže s ňou nikto nechcel byť. No keď sa stala optimistickejšou, začala získavať priateľov. Po štvrtýroku som odišiel. S tými študentmi som sa naozaj zblížil a v ďalšom roku ma pozvali, aby som u nich viedol modlitebný týždeň. Nikdy nezabudnem, ako som vošiel do zadnej časti modlitebne. Hádajte, kto bol tam vpredu a viedol spevákov s gitarou a

širokanským úsmevom na tvári? Susie. Pozrel som sa na ňu a hlesol: „*Chvála Pánovi.*“ Dobešla ku mne, len čo ma zbadala, objala ma a vyhrklo z nej: „*Som taká šťastná, že vás vidím, a mimochodom, tento rok som v škole naozaj šťastná.*“

Priatelia, nezneužívajte ho, ale ho používajte. Tento princíp s rovnakým potenciálom požehnať vás a pomôcť vám, má tiež potenciál prekliat' vás a brzdiť. Rozhodnite sa vyjadrovať len to, čo vám pomôže rozvinúť charakter, podobný Kristovi. Počujem „amen“? {Amen.}

Takže, s týmto princípom v mysli sa chcem s vami zamerať na niektoré špecifické inštrukcie v Biblii ohľadne toho, čo by sme mali hovoriť a čo nie. Budete sa diviť – nakoľko si už uvedomujete dôležitosť tohto zákona vzájomného ovplyvňovania – budete sa diviť, koľko špecifických príkazov je v Biblii o tom, čo by sme hovoriť mali a čo nie. Keď pochopíte princíp v pozadí tých inštrukcií, lepšie porozumiete, prečo je také dôležité, niektoré veci hovoriť a iné zase nie. Rozumiete mi? To preto je také dôležité, aby sme chápali základné princípy. Potom konkrétne pravidlá a predpisy, čo máme robiť a čo nie, dávajú oveľa väčší zmysel. Rozumiete tomu. Dobré, a teraz sa pozrime na niektoré konkrétne biblické príkazy o tom, čo by sme nemali hovoriť.

Odpracme z cesty najskôr to negatívne, a potom prejdeme k tomu pozitívnemu. Mimochodom, zajtrajšie ranné štúdium sa bude zaoberať tým, čo by sme hovoriť mali, a všetci zajtra dopoludnia znovu prídete, však? No tak, nebolo to jednohlasné. Všetci sem zajtra znovu prídete, však? {Amen.} Áno, dobre. Dobré, čo by sme nemali vyjadrovať podľa tohto zákona vzájomného ovplyvňovania? Predovšetkým by sme nemali hovoriť o ničom mrzkom, či bláznivom. Mrzkom, či bláznivom. **Efežanom 5,4:** „...ani mrzkosť a bláznivé reči alebo šprýmy, čo sa nepatrí, ale radšej,“ čo? „...ďakovanie.“ **Ďakujte.** Milí priatelia, prosím, prosím, nedovoľte, aby vám z úst vyšlo niečo mrzké.

Mimochodom, je veľa nemiestných vtipov. Viete, o čom hovorím. Rozhodne by sme sa nemali podieľať na ich šírení. V žiadnom prípade. Pozrite, ak vyslovíte niečo mrzké, podľa zákona robíte sami seba viac akými? No tak, mrzkejšími. Až kým – Bože chráň – čo bude musieť Sudca povedať? „**Kto špiní, nech špiní ešte.**“ {Zj 22,11} A to platí navždy. Nedovoľte prosím, aby sa to stalo vám. No moji milí priatelia, stane sa vám to, ak vyjadrujete mrzké veci, lebo podľa zákona sa stávate stále mrzkejšími. Nerobte to, prosím. Starostlivo si strážte jazyk a nehovorte nič, čo je mravne nečisté. Počujem „amen“? {Amen.}

Jestvujú však aj bláznivé reči, ktoré nemáme vyslovovať. Je to ťažká vec, a niektorých pohorší to, čo k tomu musím povedať. Niektorí ma možno znenávidia za to, že to poviem. No Boh vám žehnaj, musím podstúpiť to riziko, lebo vás milujem dosť na to, aby som vám povedal, čo musíte počuť, aj keby ste ma za to mohli znenávidieť. Bláznivá reč... Keď vedíme bláznivé reči, akými sa stávame podľa zákona? Bláznivejšími. **Príslovia 15,2:** „...ústa bláznov vylievajú bláznovstvo.“ „**Lebo čím je preplnené srdce, to,**“ čo? „...hovorí jeho ústa.“ {Luk 6,45} No podľa zákona vzájomného ovplyvňovania, keď slovne vyjadríte bláznovstvo, akými sa stávate? Bláznivejšími. A to až kým sa nestanete takými ľahkovážnymi, povrchnými a hlúpučkými, že nebudete schopní nejakých rozvážnych, triezrych a hlbokých myšlienok, či slov. Môžete to urobiť, môžete zo seba spraviť totálneho šaša.

Viete, viest' bláznivé reči nám v skutočnosti uľahčuje vysoké uznanie, ktoré tento svet udeľuje tomu, kto vie iných rozosmiať. Počujete, čo vravím? Čo sa vo svete pokladá za jednu z najžiadanejších vlastností? Zmysel pre humor. No tak, viete to. Považujú ho za jednu z najžiadanejších vlastností a ak naozaj chcete niekomu zložiť kompliment, poviete: „*Ó, on je skutočne zábavný. Je to taká veselá kopa.*“ Otázka: je to naozaj žiaduca vlastnosť pre kresťana? No tak, trochu odvahy. Je to žiaduca vlastnosť pre kresťana? Keby to bola žiaduca vlastnosť pre kresťana, nevideli by sme ju prejavenu v Kristovom živote? No tak... Vari nie sú všetky kresťanské vlastnosti zobrazené v Ježišovi Kristovi? Sú. Povedzte mi, ako často vidíte Krista hovoriť vtipy? Vtipkovať, hovoriť bláznivo, aby iných rozosmial, ako často to vidíte?

Nikdy! Preto k akému záveru musíme dospieť? Nemusí to byť skutočne kresťanská vlastnosť. Je to možno len napodobenina toho, čo má pravý kresťan, a síce tej skutočnej radosti a šťastia.

Popracujte so mnou na tom. Prosím pochopte, čo sa vám tu snažím povedať. Toto je tenká čiara, po ktorej musíme prejsť a nechcem, aby ste ma zle pochopili. Pridržajme sa teda inšpirácie. Citát z **Evangelism, str. 641**: „**Keď niekto mohol poukázat' na jedno bezvýznamné slovo, ktoré vyslovil náš Pán, alebo na nejakú ľahkomyselnosť v Jeho charaktere, mohol by nadobudnúť dojem, že ľahkomyselnosť a vtipkovanie sú uňho ospravedlniteľné. Tento duch je nekresťanský, lebo byť kresťanom znamená byť,**“ akým? „... podobným Kristovi. **Ježiš je dokonalý vzor a my musíme Jeho príklad nasledovať. Kresťan je najvyšším vzorom človeka, reprezentantom Krista.**“ Bol Kristus vtipkárom? Nie. Preto kresťan, ktorý má reprezentovať Krista, nebude vtipkárom. Počujem „amen“? {Amen.} Môžete proti tomu inteligentne namietat'.

No prosím, nepochopte ma tu zle. Nie som, a to zdôrazňujem, nie som obhajcom smútočného, sklúčeného ducha a povahy. **Kresťan by mal byť tým najšťastnejším človekom na tvári Zeme.** {LHU 376.5} Je však rozdiel medzi skutočnou radosťou a šťastím, ktoré je vedľajším produktom svätosti {RC 161.7}, a touto napodobeninou, lacnou náhradou nazývanou bláznovstvo, alebo hlúposťou. Áno, povedaním vtipu síce prinesiete dočasnú radosť, ale čo potom? Je po vtipu. Ale pravé **slovo vyslovené v pravý čas** {Prís 15,23}, niečo, čo povzbudí a povznesie, čo pripomenie Božiu lásku a vernosť, to prináša pravú, trvalú radosť tomu, kto ho počuje. Počujem „amen“? {Amen.} Bol Kristus stále pripravený povedať **slovo v pravý čas**? Priniesť radosť a útechu uboleným srdciam, trpiacemu ľudstvu? Tak bol? Áno. Chodieval však a rozprával vtipy, rozosmievajúc tým ľudí? Nie. Je v tom rozdiel, však? Bože, pomôž nám zvoliť si to pravé, a nie napodobeninu. Počujem „amen“? {Amen.}

Citát z **Bible Commentary, zv. 7, str. 938**: „**Je správne byť veselý, ba radostný. Je správne pestovať veselosť ducha posväcovaním sa pravdou, ale nie je správne oddávať sa bláznivému vtipkovaniu a žartovaniu, v ľahkomyselnosti a malichernostiach...**“ Vidíte ten rozdiel medzi pravým a falošným? Vidíte ho? Tu je ďalší citát. **Child Guidance, str. 146**: „**V Ježišom náboženstve niet ničoho ponurého. Kým sa všetkej ľahkomyselnosti, malichernosti a vtipkovaniu – ktoré sa podľa apoštola nepatria robiť** {Ef 5,4} – máme svedomito vyhýbať, v Ježišovi je sladký odpočinok a pokoj, ktorý sa prejaví vo výzore. **Kresťania nebudú sklúčení, deprimovaní a zúfalí. Budú trpezliví, zmýšľajúci, a predsa ukážu svetu veselosť, ktorú môže udeliť len milosť.**“ Pomáha to? Vidíte v tom rozdiel? Prosím, pochopte rozdiel medzi pravým a napodobeninou. Obávam sa, že sme urobili to – dokonca aj v tejto cirkvi – že sme sa stotožnili práve s tou napodobeninou a považujeme ju za žiaducu vlastnosť. Nie je to tak. Nie je, lebo u Ježiša ju nevidíme.

Review and Herald, 29. október 1903: „**Daj si pozor na svoje slová. Nemrhaj vzácnymi chvíľami v bláznivom rozhovore. Ži tak blízko Krista, že vždy budeš pripravený hovoriť slovo a v pravý čas občerstviť ustatého.** {Iz 50,4} **Odložte všetku pýchu, všetko sebecko, ľahkovážnosť a malichnosť. Vtipkovanie a žartovanie sú urážkou Boha a popretím vašej viery. Robia myseľ neschopnou rozumne myslieť a sústredene pracovať, ľudia sú kvôli nim povrchní a neužitoční. Buďte obozretní a súčasne veselí a šťastní, preukazujúc chvály Tomu, kto vás povolal z tmy do svojho predivného svetla.**“ Počujem „amen“? {Amen.} Brat, sestra, viete, kresťania by mali byť sneční ľudia. Amen? {Amen.} Mali by sme mať pozitívnu, povznášajúcu, povzbudzujúcu povahu a ducha a vplývať tak na každého, s kým prideme do kontaktu. No to môžeme mať len vtedy, keď sa pozeráme a hovoríme o vlastnostiach, o moci a o milosti, ktorú máme v našom Slnku Spravodlivosti. Pozeraním sa meníte, odrážate Jeho svetlo, lásku a moc. Snečnými sa stávate hľadením na Slnko Spravodlivosti. Amen? A rozprávaním o Ňom.

Na spodku strany je citát z **Review and Herald, 12. marec 1872**. Počúvajte, je pozoruhodný. „**Niektorí necítia, že je ich náboženskou povinnosťou disciplinovať svoju myseľ, aby uvažovala o**

radostných témach, aby tak mohli odrážať svetlo a nie tmu a šero. Táto trieda myslí sa buď bude angažovať v hľadani ich vlastného potešenia v ľahkomysel'ných debatách, smiechu a vtipkovaní a ustavične si budú rozveseľovať myseľ radom zábaviek, alebo budú deprimovaní, s veľkými skúškami a duševnými konfliktami, o ktorých si myslia, že ich prežil len málokto a len málokto im rozumie. Títo ľudia môžu vyznávať kresťanstvo, ale klamú sami seba. Nemajú ten pravý materiál.“

Vidíte, priatelia, môžete si vybrať jednu z dvoch ciest, je tak? Buď pôjdete cestou lacnej napodobeniny, alebo môžete ísť cestou tmavou a ponurou. Aké je však riešenie? Pozerať sa na Slnko Spravodlivosti, hľadiet' na Neho. A keď budete na Neho hľadiet', budete sa čo? Budete sa meniť. **Budete najšťastnejšími ľuďmi na tvári Zeme {LHU 376.5}**, a budete hovoriť vždy v **pravý čas slová, {Iz 50,4}**, ktoré budú pre iných požehnaním. Je také dôležité, aby sme chápali, ako to funguje. Prosím, nedajte sa oklamať napodobeninou. Neprejavujte bláznovstvo, vtipkovanie, žartovanie, ale vždy buďte pripravení hovoriť o Božej láske, milosti a o Jeho vzácnych zaslúbeniach, aby ste druhým priniesli trvalú radosť a šťastie. Vstaňme.

Nebeský Otec, tak veľmi Ti ďakujem za to, že nám pomáhaš nielen porozumieť tomuto zákonu vzájomného ovplyvňovania, ale pomáhaš nám tiež porozumieť, prečo je také dôležité, aby sme strážili, čo nám vyjde z úst. Pane, uvažovali sme o tom, čo nám apoštol Pavol zakázal hovoriť – o mrzkých a bláznivých rečiach. Je aj niekoľko iných vecí, Otče, a pomôž nám pochopiť, že vždy, keď nás Písmo vyzýva, aby sme niečo nerobili, je to pre naše vlastné dobro. Musíme to zobrať vážne, a v Kristovej sile odmietnuť vyjadrovať všetko, čo je nevhodné. Je to zvlášť dôležité vtedy, keď chápeme zákon vzájomného ovplyvňovania. Buď naďalej s nami, keď budeme dnes popoludní pokračovať v štúdiu. Prosíme v Ježišom mene. Amen. Boh vám žehnaj, priatelia.